

GECEYE ÖVGÜ

Şima Özgürler

 epsilon[®]

Her Şeyi mümkün kılan anneme ve babama,
her Şeyi aydımlatan Guy'a,
yky'nn ilk okurları Sibel ve Aleks'e.

Ah, mutlu, mutlu dallar! dökemeyen
Yapraklarını, asla veda etmeyen bahara;
Ve mutlu çalgıcı, yorulmayan,
Daima üfleyen daima yeni şarkılarını;
Daha da mutlu aşk! Daha da mutlu, mutlu aşk!
Sonsuza dek sıcak ve hâlâ tadına varılacak,
Sonsuza dek soluk soluğa ve sonsuza dek genç
(...)

John Keats (*Bir Yunan Vâzosuna Övgü*, 1918)

1. DİNNET CİNNETİ GETİRİR

“Öykü iyi misin?”

Hayır, iyi değildim. Karnım beni öldürüyordu. Derin bir nefes alıp gücümü toplamaya çalıştım.

“Eve gitmek istiyorum Sinan.”

Oysa yazın ilk yağmuru yağacaktı bugün. Haftalardır ilk kez bulutların ardına gizlenen güneş, ev hapsi günlerime birkaç saatlik bir parantez açıvermişti. Özgürce sokaklarda dolaşabilecek, mutlu muşum gibi davranabilecektim. Temmuzun dayanılmaz sıcağında bu yağmurlu gün benim özgürlüğe kaçış biletim olacaktı. Olmalıydı.

Sıcaklardan bunalınca deniz kenarındaki o bol aşklı bol meşkli tatil kasabalarına gidebilen şanslı insanlardan değildim ben. Başkaları yazı ve güneşi hasretle beklerken, ben ikisinden de fellik fellik kaçıyordum. Yaşamaya devam edebilmek için mecburdum buna.

Bana anlatılanlara göre, güneşle aramızdaki kan davası ilk kez ortaya çıktığında beş yaşına henüz basmışım. Her şey ailece çıktığımız bir tatil esnasında güneşin altında fazla kalıp fenalaşmamla başlamış.

Güneşe karşı hassasiyet, kızaran dişler, vücutta çıkan yaralar, karın ağrıları, dengesiz ruh hali, halüsinasyonlar... Sayısız doktorla görüşüldükten sonra nihayet teşhis konulabilmiş:

Porfiri.

İstatistiklere göre, ancak bir milyonda bir kişide görülen bu genetik kan hastalığı geriye kalan dokuz yüz doksana dokuz bin dokuz yüz doksana dokuz kişiyi geçerek beni seçmiş. Porfiri hastası olan anneannemden bana miras kalması işte böylesi bir şansın eseri. Tabii

buna şans demek mümkünse... Güneşte kızarıp yanan bir cilt, kan rengine bürünen dişler, soluk bir ten, buz gibi eller ve ayaklar...

Porfirinin halk arasındaki adı ise vampir hastalığı.

Güneşten kaçıp yağmur bulutlarını bekleyerek yaşamak ve her gün sayısız ilaçla kontrol altında tutulmak yetmiyormuş gibi, porfiri adını hak edercesine esas etkisini dış görünüşümde gösteriyordu. Cildim her zaman bembeyazdı; saçlarım ve gözlerimse tenimin solukluğuyla tezat gidercesine kömür karası. Hastalığımın yarattığı şartlardan ötürü diğer çocuklardan farklı yetiştirildiğimi söylememe bile gerek yok belki de. Farklıydım ben. Üstelik kendimi bildim bileli başkalarına benzemediğim farkındaydım.

Çocukken neden farklı olduğumu sorduğumdaysa annem cevabı ailemize has bir hikâyeye verirdi.

Ben doğmadan uzun, çok uzun zaman önce, annem henüz çocukken, hayalleri deve, mantığı pire iken dinlemekten de okumaktan da yorulmadığı bir masal varmış. Pamuk Prenses’miş masalın adı. Her gece uyumadan önce Pamuk Prenses’e dönüşmekmiş tek dileği. Bir sabah uyanıp simsiyah saçları, bembeyaz teniyle cücelelerin evinde bulmak istemiş kendini.

Fakat gerçek bu ya, altın sarısı saçları hiç dönmemiş siyaha. Ailesinden kimse de cüceye dönüşmemiş. Ne büyülü kırmızı elma vermişler ona, ne de hayallerinin prensini. O da vazgeçmiş hayal kurmaktan, ta ki bana hamile kalana kadar. O zaman bir dilek daha dilemiş Tanrı’dan. Bir kızı olsun istemiş saçları kömür karası, teni kar beyazı, dudakları kan kırmızısı.

Tanrı duymuş onun bu dileğini. Duymuş duymasına da, kararsız kalmış kabul edip etmemekte. İşte o zaman annem Tanrı’ya çocukluğundan beri kabul etmediği tüm dileklerini bir bir sayıp dökmüş.

Hak vermiş Tanrı da ona.

“Tamam,” demiş, “senin kızının kardan daha beyaz olacak teni, çıkamayacak güneşe; kömürden daha kara olacak saçları, teniyle tezat gidercesine.

“Ama,” diye geçirmiş içinden, “küstahlığının cezası olacak bu isteklerin. Kar gibi teni hep bembeyaz kalacak, dudakları değil ama dişleri kızaracak; geceye mahkûm, gündüze aç olacak.”

Böylece ben doğmuşum Tanrı’nın katı hükmüyle. Saçlarım

kara, benim ak olmuş olmasına da, lanet peyda olmuş başıma. Annemin annesinden, onun da kendi sülalesinden kalan bir mirasla güneşe çıkınca yanmış benim, hastalıkla kızarmış dişlerim.

Neden diğer çocuklar gibi olmadığımı sorduğumda işte bu cevabı verirdi annem:

Pamuk Prenses'tim ben, kerameti de laneti de Tanrı'dan gelen.

Kitaplardaki masalların gerçek hayattaki tezahürü bambaşkaydı hâlbuki. En yüksek korumalı güneş kremlerine bulanmadan dışarı çıkamıyordum. Çoğu zaman onlar bile yeterli değildi. Günlerce cildimde çıkan yaralarla uğraşmam gerekiyor, bir parça gün ışığının bedelini kâbustan farksız bir kaşınıyla ödüyordum. Doktorlar on dakikadan fazla güneşte kalmamı yasaklamıştı. Bunun sonuçlarının ölüme kadar gidebileceğini, en ciddi ses tonlarını takınarak defalarca tekrarlamışlardı.

Bugünse diğer günlerden farklıydı. Her yanı ateşiyle kasıp kavuran İstanbul temmuzu ufacak bir hediye vermişti bana: yağmur bulutları. Sinan üç yıldır olduğu gibi, bu defa da yağmur müjdesini günlerce öncesinden vermiş, beni sürekli kapalı kaldığım evimden çıkarabilmek için hemen bir gezme planını yürürlüğe koymuştu.

İkimiz için özgürlük vaktiydi şimdi. Yağmur bulutları çoktan şehre çökmüştü ve ben istediğim her yere gidebilirdim. Tabii her ay en az bir kez ziyaretçim olan karın ağrısı yeniden belirmemiş olsaydı... Oturduğumuz kafedeki tüm müşterilerin dönüp bize bakmasına sebep olan bir çılgılık kopardım ve acıyla dizlerimi karnıma çekip ağrının geçmesini beklemeye başladım.

“Hastane çok yakınımızda.”

“Hastaneye gerek yok. Sadece eve gitmek istiyorum.”

Sinan cebindeki telefonu çıkardı.

“Annene haber vermemiz lazım. Yüzün kireç gibi oldu.”

Gücümü toplayıp telefonu elinden aldım. “Annemi ararsan bu raya gelmeye kalkar. Boşuna onu da endişelendirme.”

Oysa Sinan'ın gözleri kaygılıydı. “Öykü daha önce karnın bu kadar şiddetle ağrıdığında geceyi acilde geçirmiştik. Haber vermediğimiz için annenden yine azar işitmek istemiyorum.”

Elimi yanağına götürüp gülümsemeye çalıştım.

“Geçen defaki ağrı çok daha kötüydü. Bu o kadar değil. Eve gidip uyursam geçecek.”

Hâlâ kararsızdı. Sessizce elimi tuttu.

“İyiyim, merak etme,” dedim olabildiğince kararlı bir sesle. Oysa yalan söylüyordum. Ağrı dayanılmazdı. Yüzlerce el içime girmiş, dışarı çıkabilmek için karnımın her tarafını sıkıyor, tırma-lıyordu. Nefes almak bile işkence gibiydi. Sinan aceleyle sandalye-den kalkmama yardım etti. Dakikalar sonra, evimin güvenli duvar-ları arasına beni geri götüren taksideydik.

“Abla iyi misin?” dedi taksici dikiz aynasından bana bakarak.

Neden herkes iyi olup olmadığımı soruyordu sanki? Birilerinin sürekli beni izlemesi ya da durmadan iyi olup olmadığımı sorması unutmaya çalıştığım acıyı yeniden yeniden hatırlatıyordu. Sinan’ın endişeli, taksicinin meraklı gözleri üzerimdeydi. Oysa hastalığımı iyi tanıyordum. Ağrı bir kez başladı mı, kendimi ve kendimle bir-likte acının varlığını unutana dek geçmek bilmeyecekti. Eve git-meli, yalnız kalmalı, uyumalı; acıyı da kendimi de unutmalıydım.

“Evet iyiyim, teşekkürler.”

Ağrımın geçtiğine dair rol yapmak yıllar içinde geliştirdiğim bir yetenektir. Belki yüzlerce kez annemle babama oynamıştım bu sahneyi. Zamanla da karşımdakileri ikna etmekte uzmanlaşmıştım. Bu yeteneğim olmasa, aşırı korumacı annemi en yakın iki arkada-şımınla ayrı bir eve çıkmam konusunda asla ikna edemeyebilirdim.

Sinan kolunu belime dolayıp beni kendisine çekti. “Kızlar evde mi?”

Onlarca taksi arasından klimasız olanının bize denk gelmiş ol-ması bir yana, arabanın deri koltukları terlememi katbekat arttırı-yordu. Üstelik Sinan’ın bana durmadan sarılmaya çalışması da iş-i mi kolaylaştırmıyordu. Birkaç saniyelik bile, teninin herhangi bir kısmı bana değmezse ağrımın daha da kötüleşeceğine inanıyor gibiydi. Ne yapıp edip evde yalnız kalmalı; Sinan’ın merak dolu, acıyan gözlerinden uzaklaşıp uykuya dalmalıydım.

Gülümsemeye çalıştım. “Nisan’ın gittiği fantastik edebiyat atölyesinin son günü bugün, oradadır şimdi. Defne de okuldan mezuniyet belgesini almaya gitti. Haftaya bir-iki yayınevine iş baş-vurusunda bulunmak istiyor.”

“Evde yalnızsın yani. Bugün sizdeyim o zaman. Gerçi hatırlarsan bugün için Övünç’e söz vermiştik. Yaz tatili başladığından beri onu ancak bir-iki defa görebildim ama seni de bu halde bırakmamam.”

Sırtımı dikleştirmeye çalıştım. “Ağrı geçti bile. Benim yüzümden gününü mahvetmeni istemiyorum.”

“Saçmalama Öykü, sorun değil. Seni bu halde bırakıp gitmeyeceğim.”

Taksi Sinan’ın direktifleriyle evimin olduğu siteden içeri girdi.

Değirmenler Sitesi

Defne, Nisan ve ben; üçümüz de aynı üniversitenin edebiyat bölümünden yeni mezun olmuştuk. Okul biter bitmez de ilk işimiz hayallerimizdeki evi yaratmak oldu. Kitaplarla dolu odalar, baştan aşağı müzik sistemiyle donatılmış kocaman bir salon, gücümüzü bir araya getirip topladığımız dev film koleksiyonu... Üstelik bu sitenin adını emlakçı ilk söylediğinde kulaklarımıza inanmamıştık.

Değirmenler... Don Kışot’un hayallerinden hallice, kendi değirmenlerimizle baş edebilmek için taşınmıştık bu eve.

Taksi apartmanın girişine park edilmiş büyük nakliyat kamyonunun önünde durdu. Sinan aceleyle dışarı çıktı.

Hadi Öykü! Eğer ağrı geçmiş gibi yapabilirsen, Sinan da ikna olup gidecek.

Kapımı açıp elini uzattı. Elini ittim ve arabadan kendim indim. Karnım her hareketimle daha da kasılıyordu. Acıdan gözlerim dolmak üzereydi.

“Yardıma muhtaçmışım gibi davranma Sinan. Bir şeyim yok işte! Dedim sana.”

Yıllar içinde *İnsanları İyileştiginize İkna Etmenin Yolları* adlı bir kitap yazabilecek kadar bilgi toplamıştım. Tersleme, ilk ve altın kuraldı. Eğer birine ukalalık edebiliyorsanız, dikkatinizi başka şeylere verebiliyorsunuz demektir. Karşınızdaki kişi bunu ağrınızın geçmeye başlamasına yorar.

“Sinirlenmene gerek yok. Sadece yardım etmeye çalışıyorum,” dedi Sinan, bozulduğunu belli eden bir sesle.

“Gerek yok. Gördüğün gibi kendim de yürüyebiliyorum.”

Taksinin kapısını kapatıp iki küçük adım attım. Gülmeye başladım. “Hakikaten bana ihtiyacın yok. Baksana, neredeyse koşacaksın.”

Dayanamayıp gülümsemesine karşılık verdiğim anda koluma girdi. Bu defa karşı çıkamadım. Ona yaslandım ve birlikte ağır adımlarla ilerlemeye başladık.

“Yaşlanınca da böyle olacak biliyorsun, değil mi? Kol kola girip saatte yarım metre hızla yürümeye çalışacağız. Belki elimizde iki tane de baston olur.”

Midem yeni bir krampla kasıldı. Başka bir hayatta, başka bir öyküde, başka bir kız sevgilisinin ömrünü onunla geçirmek istemesini büyük bir mutlulukla karşılayabilirdi belki. Oysa Sinan ne zaman geleceğimize dair bir şeyler söylese birileri boynumu sıkıyormuşçasına nefessiz kalıyor, geleceğin birbirini tekrar eden tekdüze günlerini hayal ettikçe içinden çıkılmaz bir umutsuzluğa düşüyordum. O doğmamış çocuklarımızın adlarını koyarken, benim geleceğime dair tek hayalim yazabilmek ve bu sıradan, sıkıcı dünyanın monotonluğundan kurtulabilmektir. Buydu hayalim, bu kadardı. Yazarken yanımda kimin olacağı hiç umurumda değildi. Sinan ya da bir başkası... Ne fark ederdi ki?

“Bunu da taşıdık mı işimiz bitiyor.”

“Tamamdır, teşekkür ederim.”

Kafamı kaldırıp konuşanlara baktım. Nakliyat kamyonunun arkasına bir koli dayandırılmıştı. Konuşan adamlardan biri eğilip yerdeki koliyi kucakladı. Onun yanında ise ikinci sesin sahibi duruyordu. Karşımda böyle birini görmeyi beklemiyordum, elimde olmadan duraksadım. Düşünceli ifadesi, bulunduğu yerden bile fark edilen renkli gözleri, dimdik duruşu ve uzun boyuyla hemen dikkati çekiyordu. Açık kumral dalgalı saçları alnından aşağı dökülüyordu. En fazla yirmili yaşlarının sonlarında olmalıydı.

“Eşyalarınızın tamamının teslim edildiğine dair şuraya imza atmanız gerekiyor Goran Bey.” Sessizce başını sallayıp adamın elindeki kâğıtları aldı.

“Öykü hadisene!”

Sinan’ın uyarısı dikkatini çekmiş olacak ki kafasını elindeki kâ-

ğittan kaldırıp bulunduğumuz yöne baktı. Göz göze geldiğimiz anda hızla başımı çevirip Sinan'la birlikte ağır aksak ilerlemeye başladım. Apartman merdivenlerini tırmanıp nihayet evimin kapısına vardığımızda, binaya taşınanın o olup olmadığını merak ediyordum.

“Ben hemen yatıp uyuyacağım, sen hiç bekleme istersen. Buraya kadar boşuna yoruldun zaten,” dedim kapıyı açarken.

“Emin misin Öykü? Övünçleri arayıp bugünkü planı iptal edebilirim, biliyorsun. Yalnız kalmanı istemiyorum.”

Ağrı yeniden güçlenmeye başlamıştı. Elimi karnımdan çekemiyordum. Ona güçlkle yaklaştım ve dudaklarına bir öpücük konurdum.

“Gördün işte... İyiyim. Bebekler gibi uyuyacağım. Hem üst kattaki deli komşular taşındığından beri gece yarısına kadar süren gürültüler olmadan rahat rahat uyuyorum, biliyorsun. Merak edecek bir şey yok.”

O sırada merdivenlerin başında yine o çocuk görüldü. Bu defa göz göze geldik. İri, buz mavisi gözleri vardı.

Sinan arkasını dönüp ona baktı. “Çok heveslenme. Sanırım bu çocuk üst katınıza taşınıyor,” dedi fısıltıyla.

O merdivenleri tırmanıp üst kata çıkarken Sinan'ın dikkati çoktan dağılmış, karın ağrım unutulmuştu. Bu iyiye işaretti.

“İki çocuğu, iki köpeği, sürekli kavga çıkaran bir karısı ve yarı sağır olduğu için televizyonun sesini sonuna kadar açan bir babası olmasa, iyi olur. Önceki komşular felaketti. Onlar gitti ya, artık kim isterse taşınabilir.”

Artık ayakta durmak neredeyse imkânsız bir hale gelmişti. Kramp midemi delecek gibiydi. Acıdan dolan gözlerimi gizleyebilmek için esnedim.

“Dün gece yine geç mi yattın sen? Ne yapacağız senin baykuşluğunla bilmiyorum ki... Ben gidiyorum o zaman, sen de iyice uyuyup dinlen. Ama ağrı kötüleşirse hemen ara beni.”

Gülümsememek için kendimi zor tuttum. Eninde sonunda Sinan'ı ikna edeceğimi biliyordum. Tıpkı küçük bir çocuk gibiydi. Her an oyun oynamaya hazır hınzır ifadesini hiç yitirmezdi. İliş-

kimizi üç yıldır devam ettiren de buydu. Benim içimdeki ilgiye muhtaç hasta kızla, onun içindeki her an kendini göstermeye hazır çocuk birbirlerini çok sevmişlerdi. İki gizli arkadaş gibi herkesten sakladıkları sırlarını birbirlerine açmışlar, birbirlerini tamamlamışlardı. Bu hem ilişkimizin temeli, hem de çıkmazıydı. Sinan çocuk tarafına bir dine inanır mışçasına bağlıydı. Oysa benim içimdeki yetişkin, çocuk tarafım kadar iyi anlayamıyordu onunla. İlişkimizin kör noktasıydı bu. Sinan'ın çocuk ruhu, benim yetişkin tarafımı tatmin edecek kadar büyüyememişti bir türlü.

Yanağına bir öpücük kondurdum.

“Özle beni.”

“Şimdiden özlemeye başladım. Seni seviyorum.”

Arkasını dönüp hızla merdivenlerden aşağı inerken, “Ben de seni,” diye mırıldandım ve kapıyı kapatıp sendeleyerek yatağıma yürüdüm. Havanın kararmasına saatler vardı. Yattığım yerden balkon görebiliyordum. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya başlamıştı. Gözlerimi kapadım.

Kimi insanların aksine, gündüz uyumak benim için her zaman kolay olmuştur. Çocukluğumdan beri geliştirdiğim bir alışkanlıkla gündüz vaktimin çoğunu uyuyarak geçirir, gece herkes uyurken ortalarda dolaşırım. Önceleri annem diğer çocuklardan farklı yetişmemem için çok uğraştı. Arkadaşlarımla oynamak için dışarı çıkmak istediğimde her yanıma bembeyaz kremlerle kaplıyor, güneşin açık alan bulamayacağı biçimde, yaz sıcaklığında bile, beni sıkı giydireliyordu. Ben birkaç kez sokakta bayıldıktan sonra hastalığımla baş edemeyeceğini anlayıp bundan vazgeçti. Çözümü beni dışarı göndermek yerine arkadaşlarımı eve çağırmakta buldu. Oysa bize gelen arkadaşlarım zamanla azaldı. Birkaç yıl sonra hayali arkadaşlarıyla oynayan bir cocuktum.

Okulum için de durum farklı değildi. Görünürde normaldim ama annemin çılgınca uyarılarından panikleyen öğretmenler beni bahçeye göndermemek için ellerinden geleni yapıyor; sınıf başkasını, temizlik kolu ya da kâğıt işlerini yapacak kişi olarak hep beni seçiyor, olabildiğince binanın içinde kalmamı sağlıyorlardı.

Karın ağrılarım o zamanlarda da vardı. Bir keresinde tüm sınıfın önünde korkunç bir sancıya kapıldığımı hatırlıyorum. Acıdan

o kadar çok ıglık atmıştım ki bazı çocuklar daha sonraları benden çekinip beni oyunlarına almaz olmuşlardı. Okulda geçirdiğim birkaç krizden sonra panikleyen annem sonunda beni okuldan almaya karar verdiğinde, bu haberi sevinçle karşılamıştım. En azından evde beni dışlayacak kimse olmayacaktı. Oysa eve kapanmanın tüm dünya tarafından dışlanmak anlamına geldiğini hayat olanca acımasızlığıyla öğretecekti bana.

Annem kendi annesinin yanına, İngiltere'ye taşınmamız gerektiğini düşünüyordu. İngiltere'nin on iki ay yağmurlu ve kasvetli havasında, güneşte fazla kalmam gerekmeden rahatlıkla yaşayabilir ve diğer çocuklar gibi okuluma gidip gelebilirdim. Fakat babamın işleri ülke değişikliği için uygun değildi. Üstelik "asil" kanı taşıyan, kökeni anne tarafından kraliyete dayanan kızı için, babamı hiçbir zaman uygun bir koca olarak görmeyen anneannemin akıl sağlığını gittikçe yitirerek, benim hastalığıma bağladığı aile yadigarı tuhaf bir lanet masalına her geçen gün daha çok inanıyor oluşu da işimizi kolaylaştırmıyordu. Anneannem vurgularını bile ezberlediğim sözcükleri yeniden, yeniden koyu İngilizcesiyle tekrarlıyor, "Kadınlar ailesiyiz biz. Lanetle gelen porfiriye kanımızın soyluluğunun kanıtı olarak nesillerdir damarlarımızda taşıyoruz," diyordu. Bense anneannemden de, yıllar içinde defalarca anlattığı lanetli masaldan da korkuyor, paylaştığımız hastalığımız dolayısıyla sonumun ona benzemesi ihtimalini düşünmeye bile dayanamıyordum. Taşınma planı sonunda rafa kaldırıldı. Eve özel hocalar gidip gelmeye, son-suza dek kapatıldığım ev hapisanesini daha da dayanılmaz hale getirmeye başladılar.

Bir yılbaşında babam eve elinde kocaman bir bavulla geldi. Bavulu kucağıma koydu ve üzerindeki notu okumamı istedi:

Sevgili kızım sen sokaklara ıkamıyorsan, sokaklar sana gelsin.

Hevesle açtım bavulu. Babam için onlarca kitapla doldurmuş, her birini benim için seçmişti. Gecelerce kitapları bitirmek için uğraştığımı hatırlarım. Babam dışarıdaki dünyayı tanıyamamanın eksikliğini hissetmeyeyim diye kitapların dünyasına sığınmamı

istemişti. Önce bavulumdaki kitapları, sonra babamın kitaplığını bitirdim. Aslında babamın kitaplarıyla kendisiyle olduğundan daha fazla vakit geçiriyordum. Okuyacak bolca vaktim vardı. Oysa babamın bana ayıracak fazla vakti yoktu.

Fakat bir konuda haklıydı. Başkaları hayatın içinde paylarına düşen rolleri oynarken, ben oyunlarının bütününe okuyordum. Başkaları yaşıyordu, ben başkalarının yaşadıklarını okuyordum. Orada burada, “Ben klasikleri okuyarak büyüdüm,” diyen insanlara gülerim zaman zaman. Klasiklerin büyüüttüğü biri varsa o da benim. Geceler boyunca herkes derin uykudayken kaçırdığım dünyayı kitaplarla yakaladım. Dört duvar arasında harcadığım hayatımı kitaplarla renklendirip yaşamaya değer kıldım.

Bu daha sonraları hayatı yaşayış biçimim haline geldi. Evde, bir kafede, uykuya dalmadan önce ya da örneğin minibüs kuyruğunda beklerken, eğer yanımda açıp okuyacak bir kitabım yoksa bile hemen hayallerime sığınyordum. İki hayatım birden vardı sanki. Biri içinde bulunduğum, fiziksel olarak varlığı şüphesiz olan, benim mecburi, başkalarının gerçek dediği hayat; diğeri ise kafamın içinde kurduğum, başkalarının hayal dediği, benimse ötekine yeğlediğim hayat.

Üzerime sıkı sıkı sardığım pikeyi yere attım ve yatağın içinde huzursuzca döndüm.

Uzun sarı saçları ve rüzgârda uçuşan beyaz elbisesiyle bir kadın odanın penceresinden içeri uçarcasına girdi. Gözlerimi merakla açtım. Güzel-di, hem de çok. Nefesimi kesen, bu dünyaya ait olmayan bir büyüü vardı. Dalgalı sarı saçları ay ışığının aydınlattığı odamda altın tanelerine dönüşerek beline döküüyor, meleksi beyazlıktaki teniyle perileri andırıyordu. Yatağımın yanına yavaşça oturdu ve saçlarını okşamaya başladı. Güzelliği beni korkutuyor, masallara olan inancımı perçinliyor, aklımı gerçeklerden katbekat uzaklaştırıyordu. Kan kırmızısı dudaklarını araladı ve elleri saçlarımda gezerken kulağa bambaşka diyarlardan gelen ninnisini söylemeye başladı.

*“Minicik kuşlar gibi
Çekil yuvana yavru melek.”*

Rüya görmeye başlamıştım. Üstelik rüya gördüğümün farkındaydım, çünkü çocukluğumdan beri tekrar tekrar gördüğüm, tanıdık bir kâbustu bu ve kâbusun içinde hiç büyümeden kalan küçük bir kız çocuğuydum hâlâ. İlk kez gördüğümde hastalığım yeni ortaya çıkmıştı. Yıllar içinde geceleri çılgınlıkla uyanmamı sağlayarak kendisini sıklıkla tekrarladı. En başlarda basit bir kötü rüya olarak kabul edilen bu kâbus, daha sonra ailemin ruh sağlığımdan endişe etmesine yol açtı. Uyurken hep aynı kâbusun pençesine düşüyor, uyanırken ise zaman zaman sinir krizleri geçiriyor, kimi zaman fazla hassaslaşıp kimi zaman çabuk asabileşiyordum. Tüm bunlar fiziksel acıyla da birleşince birlikte yaşanılması neredeyse imkânsız bir insana dönüşüyordum.

On bir yaşındayken, annemin ısrarları sonucu hastalığımın yan etkilerini hafifletmek için bir psikologla görüşmeye başladım. Haftada bir kez doktorun muayenehanesinde geçirdiğim bir saatin, değişken ruh halime etkisi olabileceği umut ediliyordu. Bense bunun faydasızlığının o zamanlar bile farkındaydım.

Doktor benimle oyunlar oynuyor, bazen resim çizmemi istiyor, bazen de benimle sohbet ediyordu. Önceleri basit şeylerden konuşuyorduk. Evde neler yaptığım, ailemle ilişkim, hastalığımla ilgili neler düşündüğüm, nelerden korktuğum, neler istediğim, canımı sıkın şeyler... Doktor soruyor, ben de ne istersem onu anlatıyordum.

Çocuk olmanın en güzel taraflarından biri: İnsanlar sizden ciddi konuları anlamanızı, bu konulara mantıklı tepkiler vermenizi beklemez.

“Bu resimdeki ağlayan kız sen misin Öykü? Neden kendini üzgün çizdin?”

“Dün gece biraz hastalandığım için annem bugün dondurma yememe izin vermiyor.”

Yaşım ilerledikçe doktorla yaptığımız sohbetler çoğalmaya, çoğaldıkça kasvetli hale gelmeye başladı.

“Kendinle ilgili bir şeyi değiştirmek isteseydin, bu ne olurdu?”

“Sağlıklı olmak isterdim.”

“Sağlıklı olsaydın şu anda hayatında ne farklı olurdu?”

“Şu anda burada sizinle oturuyor olmazdım.”

Her söylediğim söz küçük defterine not olarak giriyordu. Bir çocuk için bile tedirgin edici bir durumdu. Ergenlik çağına girdiğimde doktorla oynamaya başladım. Ona karanlık rüyalarımı anlatıyor, durmadan kendimi öldürmek istediğimi söylüyordum. O her söylediğimi aynı tepkisizlikle karşıladıkça ben daha da sinirleniyor, uydurabildiğim her türlü delice hikâyeye ona saldırıyordum. Konuştuğumuz konulardan biri de tekrar tekrar gördüğüm ninni söyleyen kadın kâbusumdu. Psikoloğun bunu neye yorduşunu bilmiyorum ama on altı yaşına geldiğimde beni bir psikiyatriste yönlendirmiş, psikiyatrist ise ilk kırmızı reçetemi elime tutuşturmuştu.

Annem ve babam üzüldüklerini beli etmemeye çalışıyorlardı ama gizli dertleşmelerini duymak benim için o kadar da zor değildi. Ben içeri girdiğimde kesilen fısıltıları ve neşeli bir konu açma çabaları günlük hayatımın alışıldık detaylarındandı.

İlk kırmızı reçetemle eczaneye girdiğimizde, annem dolan gözlerini benden kaçırmaya çalışarak reçeteyi eczacıya uzattı. Bana mı yoksa kendine mi acıyordu bilmiyorum.

“Çiçekler, kelebekler rüyanda seni bekler

Ne diyor bak kelebek?

Uyu ey yavru melek.”

Kadının büyüülü sesi her bir notanın üzerinde dans ettikçe gözlerim git-tike ağurlaşıyor, onlarca meleğin gülüşü kulaklarımda çınlıyordu.

“Uyu ki büyüyesin

Zahmetsiz yürüyesin...”

On yedi yaşına bastığım gün, annem ve babam boşanmaya karar verdiklerini açıkladılar. Şaşırmamıştım. Sıkıntılarımı bana belli etmeme çabaları acınası derecede başarısızdı. Evliliklerinin çoktan bittiğini fark etmemem için aptal olmam lazımdı. Yılların yıpranmışlığı, bana adadıkları hayatlarının birbirlerine olan aşklarını tüketmesi, yorgunlukları ve yeni bir hayat özlemi yüzlerinden rahatlıkla okunuyordu. Boşanmalarının benim için bir sorun olmadı-

ğını söyledim. Hatta dava dilekçesi vermek için avukata annemle birlikte gittim.

Fakat sonradan anladım ki aralarındaki esas sorun bundan sonra başlıyordu. Hangisiyle yaşamayı seçeceğimin epeydir tartışmaları bir mesele olduğu belliydi. Seçim hakkını bana bırakmışlardı. Birbirlerine güvenmiyorlardı. Annem, babamın bana bakamayacağına ateşli bir taraftarıydı. Hasta geçirdiğim çocukluk yıllarım boyunca babamın tüm sorumluluğu anneme bırakması, benden de hasta suretimden de fellik fellik kaçması annemin tartışmalarda sıklıkla tekrarladığı ana maddeydi. Babamsa, yılların ilgisizliğinin getirdiği günahlarını telafi etmek istercesine, annemin her türlü haklı argümanına karşı çıkıyor, annemin aşırı korumacı tavırlarının hastalığının dayattığı zorlu hayatımı daha da zorlaştıracağını savunuyordu. Boşanmayı öneren annemin yalnız kalmasını sağlayarak ondan öcünü almak isteyişi de dile getirmediği esas sebepti. Kimin lehime, kimin aleyhime hareket ettiğine dair acımasız görüşlerini benden saklama nezaketinde bulunmuyorlar, gerçekten fedakârlık yapmaya hazır olanın hangisi olduğunu bana kanıtlamak istercesine durmadan birbirlerini eleştiriyorlardı. Benimle yaşamak fedakârlıktı; sanırım ikisinin de üzerine fazla düşünmeden ya da canımı ne kadar yaktıklarını fark etmeden hemfikir oldukları tek konu buydu. Garip ve çirkin bir televizyon programının tedirgin jürisi gibiydim. Kararımı verirken kimin haklı, kimin haksız olduğunu ya da kutsal ve fedakâr ebeveyn rolüne kimin layık olacağını hiç umursamadım. Niyeti özgürlük olan benim durumumdaki herkesin yapacağını yaptım ve daha rahat, sorumsuz ve ilgisiz olan babamı seçtim.

*“Ninnisiz uyumazsın
Sen ne kadar yaramazsın...”*

Ninninin gücüne karşı koyamıyordum. Kadının meleksi güzelliğini bir daha görememek pahasına da olsa gözlerimi yumdum.

*“Göklerde ay solacak
Yakında gün doğacak...”*

Babamla ikimize yetecek büyüklükte iki odalı bir eve taşındık. İkimiz de üniversiteye İstanbul'da gitmem gerektiği konusunda hemfikirdik. Annemin beni alıp İngiltere'ye annesini yanına götürme fikrini ise bir kez daha duymazlıktan geldik.

İngiltere'nin dinmeyen yağmuru bana hareket özgürlüğü verecek olsa da, babamın müdahalesinden uzak bir yerde annem ve anneannemle yaşama fikri, kendimi korkutucu bir masal kitabının içine hapsedip kitabın kapağını sıkı sıkı kapatmakla aynı kapıya çıkıyordu. Benim için artık hayata karışmanın vakti gelmişti ve bunu hastalığıma anneannemin lanetli kulplarını biçerek yapamayacaktım.

Üniversite sınavına girdikten sonra hayatta en sevdiğim şeyi okumaya başladım; edebiyat. Evden çıkmadan önce sürdürdüğüm tonlarca krem ve çok güneşli günlerde kullandığım komik güneş şemsiyemi saymazsak, her sıradan üniversiteli gibiydim. Okula gidip gelmelerim bahar aylarında zorlaşıyordu. Kışım ise İstanbul'un yağmurlu ve bulutlu havası işimi kolaylaştırıyordu.

Okulun ikinci yılında Sinan'la tanıştım. Dönemin ilk haftasıydı. Sınıfa girip esmer, bebek yüzlü bir çocuğun yanına oturdum. Yakışıklılığı kapıdan içeri girer girmez dikkatimi çekmişti. İlk derisi kız arkadaşı olup olmadığını merak ederek geçirdim. Ders arası verildiğinde sigara içmeye dışarı çıktım ve onunla konuşmak için fırsat kollamaya başladım.

Annem ve babamın benimle ilgili hemfikir oldukları ikinci ve son nokta ise sigaraydı. Annem ilk kez fark ettiğinde çıldırmıştı. Defalarca beni kenara çekip konuşması, kavga çıkarması, ceza vermesi bir işe yaramadı. O üstelikçe ben inat ediyordum. Babamsa tahminlerimin aksine yalnızca dalga geçmekle yetinmişti. Güçsüzlüğümden, özentiliğimden dem vuruyordu.

"Sigara mı içtin yine? Aferin sana!" Bunlar ondan en sık duyduğum cümlelerdendi. Oysa ben cevap vermiyorum, beni anlamasını beklemiyordum. Sigara içince başkalarına benzediğimi ona nasıl anlatabilirdim? Sigaranın garip bir maske olduğunu, birkaç dumanı içime çekince; hasta, korunmaya muhtaç, küçük bir kız değil de herkes gibi sorunları olan bir insan gibi görünüyordum nasıl söyleyebilirdim? Söylesem bile, babam gibi, hayatında kızı dışında hiçbir norm dışılık, olağanüstülük, gariplik olmayan; herkes tara-

findan sevilen, çünkü hiç kimseyi ne görüşleriyle ne de davranışlarıyla rahatsız etmeyen, hiçbir sivriliği ve hayattan zevk alabilmek dışında hiçbir ideali olmayan bir adam anlayabilir miydi?

O gün ders arasında da sigaramı alıp bahçeye çıktım ve derste gördüğüm bebek yüzü çocuğun yanında dikilip sessizce etrafı izlemeye başladım. Yağmurlu bir gündü ve çocuğun bizim sınıfta tanıdığı kimse yokmuş gibi görünüyordu.

“Hoca bayağı zorlayacak gibi görünüyor,” dedi az sonra. “Daha ilk haftadan bu kadar ders yükü...”

“Öyledir Mustafa Hoca. Geçen sene de en çok o zorlamıştı. Derslerinde B +’dan yükseğini alana rastlamadık henüz.”

“Sen edebiyattasın değil mi?”

“Evet. Sen değil misin?”

“Hayır. İşletmedeyim ben.”

Şaşırılmışım. “Edebiyattan neden ders alıyorsun?”

“Seçmeli ders hakkım vardı. Hafif bir şeyler almak istedim, en hafifi edebiyattır herhalde dedim ama sanırım bırakacağım dersi.”

Edebiyatı küçümseyen biri hayatta ihtiyacım olan son şeydi. Çocuğun kendini beğenmiş halinden saniyeler içinde nefret etmiştim. Gergin bir sessizlik başladı. Sigaram bitmek üzereydi. Çocuk tek bir söz daha etmeden bir an evvel içeri girmek istiyordum.

Ani bir hareketle elini uzattı.

“Ben Sinan.”

Şaşırılmışım. Elini sıktım.

“Ben de Öykü.”

Gülümsedi. “Memnun oldum.”

İçten gülümsemesiyle ilk kez o an tanıştım.

“Ben de. İçeri girelim mi? Ders başlamıştır,” dedim aceleyle.

“Tamam,” dedi ve birlikte sınıfa yürüdük. Kendi kendime sıraladığım tüm itirazlara rağmen, sonraki üç sene boyunca hiç ayrılmadık.

*“Uyu ki büyüyesin
Zahmetsiz yürüyesin...”*

*Uyku gözlerime hâkim oldukça ninniye daha da kısık sesle söylüyor,
saçlarımı okşayan eli yavaşlıyordu.*

Üniversiteden mezun olacağım sene babam yeni biriyle tanıştı. Sessiz, sakın, kendi halinde bir kadındı. Herkes gibiydi. Herkes kaddardı. Ve en önemlisi, sıradandı. Sanırım babamın ilgisini çeken de buydu. Yıllarını sıradanlıktan fazlasıyla uzak bir ailenin içinde harcayan babama, bu yeni kadın “normalliğin” güvenli sularını vaat ediyordu. Babam bunu hak ediyordu. Sıradan olmak, aramızda en çok ona yakışıyordu.

Evlenmeye karar vermeleri uzun sürmedi. Ben de boş durmadım ve arkadaşlarımla yaşamam gerektiği konusunda babama ikna edici bir konuşma yaptım. Kendi ayaklarım üzerinde durmam gerektiğini en baştan beri savunan babam, buna çoktan hazır gibiydi. Tabii ki annemi ikna etmek o kadar da kolay olmadı. Büyük kavgaların, karşı çıkışların ardından, sonunda annemin oturduğu dairenin yakınında ev aramaya başladık. Amacıma ulaşmıştım. Nihayet gözlerden mümkün olduğunca uzak bir hayat sürebilecektim. Ne zaman ne yapacağıma kendim karar verebilecek, kimsenin koruması altında olmadan arkadaşlarımla özgürce yaşayabilecektim.

Kadının büyüülü ninnisi bitmişti. Huzurla nefes alıyor, rüyanın içinde yeni bir rüya görmeye hazırlanıyordum.

Birden kadının parmakları boynuma sıkıca yapıştı. Canım yanıyordu. Hızla gözlerimi açtığımda kadının sivri tırnaklarını derime geçirdiğini fark ettim. Acıyla çığlık attım. Çığlığım kadının gaddar kahkahasına karıştı.

“Sen hayatsın,” dedi kahkahasının ardından. Gözlerinin karalığı koyu karanlığa gömülmüş, az önce büyüülü ninniye mırıldanan dudakları cin ifritlerinkine has kötülükle gerilmişti.

Acıyla haykırırken kapıdan içeri anneannemin girdiğini gördüm. Oysa anneannem kadını görmemiş gibiydi. Yatağımın yanına oturdu ve elimi sıkı sıkı tuttu.

“Öykü bundan kurtulmak istiyor musun?”

Kadının tırnakları derimi parçalayacak gibiydi. “Evet,” diye haykırdım.

“O zaman bağıracaksın,” dedi anneannem. “Benim ardından söyle. Dinnet cinneti getirir.”

“Dinnet cinneti getirir,” diye haykırdım. Sözlerimin ne anlama geldiğine dair en ufak bir fikrim olmamasına rağmen bunların doğru sözcükler

olduğunu hissediyordum. Kadının artık şeytani bakan gözlerinden kurtulmak için tek şansım buydu, biliyordum. Anneannem elimi sıkıyor, daha kuvvetli bağırman için beni cesaretlendiriyordu.

“Dinnet cinneti getirir. Dinnet cinneti getirir.” Sesim gittikçe yükseliyordu. “DİNNET CİNNETİ GETİRİR. DİNNET CİNNETİ GETİRİR.”

Kadın bedenini bedenime dayadı. İki eli boğazımda, tüm ağırlığı üzerimdeydi. Nefes alamıyordum. Tırnakları boynumu delip geçecek gibiydi. Damarıma gittikçe daha fazla baskı yapıyordu. Tüm vücudum felç olmuştu.

Benim gibi küçük, üstelik de hasta bir kız çocuğunun, onun şeytani gücüyle baş etmesinin imkânı yoktu.

Tırnakları canımı yakarken, damarım her an patlayacak gibiydi.

Nefes al Öykü! Nefes al! Henüz ölmeyeceksin! Ölmeyeceksin! Henüz değil! Şimdi değil!

Büyük bir güçle nefes almaya çalıştım. Tırnağının sivri ucu tenime biraz daha battı. Biraz daha... Biraz daha...

“Bağır!” diye haykırdı anneannem. “Dinnet cinneti getirir. Bağır!”

“Dinnet cinneti getirir. Dinnet cinneti getirir. DİNNET CİNNETİ... ”

Aniden boynuma bir sıcaklık yayıldı. Kadının tırnakları boynumu yarmıştı. Kadının tırnakları damarımı parçalamıştı. Sıcak kanımın izini sürebiliyordum. Boynumdan aşağıya, koluma, oradan da beyaz çarşafa...

“Bağır Öykü. Kurtulmak istiyorsan bağır. Dinnet cinneti getirir.”

Gözlerimi yumup anneannemin ardından tekrar ettim.

“DİNNET CİNNETİ GETİRİR. DİNNET CİNNETİ GETİRİR.”

Bağırdıkça nereden geldiğini bilmediğim gücü hissediyordum. Kelimelerle bana akan, içime akan; kanım dışarı aktıkça içime dolan gücü hissediyordum.

Çığlık attım. Yeniden çığlık attım. Yeniden çığlık attım.

“DİNNET CİNNETİ GETİRİR. DİNNET CİNNETİ GETİRİR. DİNNET CİNNETİ GETİRİR”

Panikle gözlerimi açtığımda ter içindeydim. Hava çoktan kararmıştı. Yavaşça yatağımda doğruldum. Karın ağrım geçmişti ama

rüyamda hissettiğim korku yerli yerindeydi. Kâbusu tüm canlılığıyla, her detayıyla hatırlıyordum. Elimi hâlâ delice atan kalbime götürüp nefesimi düzenlemeye çalıştım.

Elimi yüzümü yıkamak için ağır adımlarla banyoya yürüdüm. Evde hâlâ kimse yoktu. Bir an önce telefonumu bulup kızları eve çağırmalıydım. Önce karın ağrısı, sonra da kâbus iyiye alamet değildi. Yıllar içinde hastalığımla birbirimizi iki düşman gibi yarıntan tanımıştık ve tüm bunlar onun saldırıya geçmek üzere olduğunu gösteriyordu. Hazırlıklı olmalıydım. Musluğu açtım ve ellerimi, bileklerimi yıkamaya çalıştım. Su sinirlerimi az da olsa gevşetti. Soğuk bir duş o anda iyi gelebilirdi belki ama bulanmaya başlayan midem bir an önce yemek yemem gerektiğine dair alarm veriyordu. Yüzümü, enseme ve kollarımı suya tutmakla yetindim. Oysa başım dönmeye başlamıştı. Kendimi lavabonun yanındaki klozete son anda attım ve öğürmeye başladım. Bomboş midemden asit dışında bir şey çıkmıyor, her öğürüşümle her yanımı kaplayan yanma hissi dayanılmaz bir acı veriyordu.

Kafamı klozetin soğuk mermerine dayayıp derin derin nefes almaya başladım. Nabzım sanki şakaklarımda atıyor, kalbimin her bir çarpışı beynimde yankılanıyordu. Yeniden öğürdüm. Artık ağzımdan asit bile çıkmıyor, öğürmelerim kuru bir öksürükle son buluyordu. Bu iyi değildi, hem de hiç! Bir şeyler yemem gerekiyordu. Mutfağa gidecek kadar bile gücüm olup olmadığından emin değildim.

Vücudum soğuk terle sıvılaşmıştı. Elimi alınma göturdüm. Yanıyordu. Ateşim çıkmış olmalıydı. Kuru öksürükten yaşaran gözlerimi sildim ve yeniden öğürmeye başladım. Her bir öğürüşümle ciğerlerim acıyor, az da olsa gelen asidin etkisiyle boğazım yanıyordu. Kulaklarım uğuldamaya başlamıştı. Öğürmelerim öksürüklerle kesiliyor, titremelerim kulaklarımdan uğultusuna karışıyordu.

Belli belirsiz kapının çaldığını duydum. Klozetin kenarından güç alıp ayağa kalkmaya çalıştım. Azıcık doğrulamamla bile başımın dönmesi dayanılmaz bir hal alıyordu. Kapı bir daha çalındı. Duvarlardan güç almaya çalışarak kapıya yürüdüm. Dizlerim titremeye,

gözlerim kararmaya başlamıştı. Yeniden çalan zil, kulaklarımdaki uğultuyla inledi.

Kendimi zorlayarak kapıyı açtım. Hem yabancı hem tanıdık bir yüz, bugün apartmanda gördüğüm çocuğa çok benzeyen biri karşıladı beni.

Konuşamıyor, ayakta duramıyor, gözlerimin gördüklerinden emin olamıyordum. Son bir gayretle sesimi çıkarmaya çalıştım. Gözlerim karardı, kendimi yere bıraktım.